

Una nova llei electoral catalana per guanyar democràcia

written by Miquel Manubens | 8 de maig de 2024

La democràcia es fonamenta en el convenciment efectiu que la gent és lliure. En les societats liberals en què la gent té un cap democràtic no va fer falta cap “Montesquiu” que s’inventés “la separació de poders” per tal de garantir uns mínims de prevenció envers el poder absolut, i no va fer falta perquè els poders judicials seguien el *rule of Law*.

Els furs, el dret foral, fiduciari, els usatges i el costum, són la prevenció natural de qualsevol democràcia que no vulgui caure sota el despotisme del poder absolut que mena d’aquella “assemblea nacional” que va esdevenir de substituir “el poder del monarca” pel “poder de l’Estat jacobí”, i que es va arrogar el poder absolut negligint, justament, els furs i el dret fiduciari.

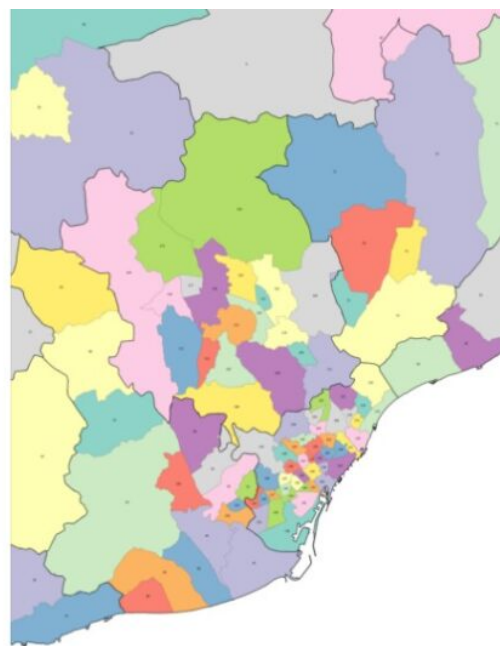
Haver canviat mentalment el nostre mode de veure la política gràcies a les lleis imposades espanyoles, ens ha suposat que després de quaranta anys d’autonomisme tota l’administració pública catalana està a l’UCI. S’està tractant als ciutadans com si fossin serfs. Els electes incompleixen permanentment els compromisos electorals alhora que, un cop al govern, inventen sense aturador noves despeses que no eren als programes, per tant, sense consulta prèvia als contribuents. S’adhereixen a plans mundials sense saber ni voler conèixer l’opinió dels ciutadans, fins al punt que no només han convertit Catalunya en un dels països més corruptes d’occident, sinó que alhora existeix l’absència de cap pla de país.

En les actuals circumstàncies, si arribés el moment que

l'actual classe política aconseguís la independència, poca diferència hi hauria per l'administrat amb governs sobredimensionats i corruptes de països tercermundistes. En això, encara hem tingut sort que aquesta colla de polítics actuals es cagués a les calces abans de fer la independència.

Cal una llei electoral al Parlament per districtes electorals de similar població, establint que el districte mínim serà la comarca. Els districtes serien de 55.000 habitants censats de nacionalitat catalana, i tota comarca amb menys de 55.000 habitants també hi tindria un diputat. Aquesta distribució s'adaptaria en tot el possible a les comarques. Elecció del diputat per sistema majoritari a doble volta si fos necessari. Al meu mode de veure hauria d'existir un cens de nacionals catalans diferent del de ciutadans, però els polítics actuals no coneixen ni aquesta primordial diferència.

A partir d'aquí, tota l'organització administrativa de la Generalitat, seria territorialitzada per districtes amb un edifici a cada districte on encabir les delegacions de conselleries, a més de policia, jutjat, oficina SOC i Benestar Social, interconnectats entre si.

En les imatges s'hi observa, a l'esquerra, la proposta de

zonificació dels nous districtes electorals. I a la dreta, la zona metropolitana de Barcelona ampliada.

El diputat de districte faria un paper fiscalitzador dels serveis del seu districte. Cada districte hauria de tenir una delegació de la Generalitat on poder fer tots els tràmits. Això no hauria de suposar cap increment de plantilles, al contrari. Amb una nova organització administrativa, ben informatitzada, la resultant hauria de ser, a més d'eliminar tots els càrrecs polítics i d'elecció directa, una reducció important del nombre d'empleats, incrementat pel fet de poder eliminar altres administracions actualment sobreres com els Consells comarcals, les Vegueries, les Diputacions, o les zonificacions actuals d'algunes conselleries. Aquest estalvi administratiu hauria de revertir en tenir millor pagat el personal sanitari i educatiu, facilitant així el retorn dels nostres emigrants econòmics.

També el fet de tenir una administració per districtes, malgrat que els pagaments es continuessin fent d'una manera centralitzada, tindríem la possibilitat de fer comptes d'explotació de cada districte per conceptes, podrien així comparar la millor gestió de cada diputat de districte, o el desviament per excés de despesa d'algun capítol per problemàtiques pròpies del districte.

No s'hauria de fer cap obra pública sense estudiar viabilitat econòmica i costos de manteniment. I si hi ha dubtes o diverses opcions sense majoria ampla, referèndum un diumenge, com a Suïssa. No es poden permetre barbaritats com gastar 15.000 M€ en un tros d'una línia de metro mentre tenim Rodalies fetes una M per manca d'inversió. Ni tampoc construir tres hospitals nous i grans a poblacions properes (Sant Joan Despí, Sant Boi, Viladecans) amb tots els equipaments, per a després haver-los de cedir a empreses privades, mentre al "territori" que diuen ells, han de baixar a Barcelona. El centralisme de Barcelona és molt pitjor que el de Madrid.

No podem continuar amb aquest sistema que tot polític opina de tot, però no fa allò pel que va ser escollit, i tots tenen les mateixes conselleries/regidories/comitès duplicades sense tenir competències, només per tenir càrrecs amb pagueta.

En un Parlament llibertari com el que tenia Catalunya, o el que té Anglaterra, no cal que els diputats ho siguin a temps complet, perquè això només origina la creació de lleis sense necessitat, només per a justificar la seva assistència. I com deia Tàcit "quantas les lleis més corrupció". Perquè de poc serveix que un parlament faci lleis si després el mateix govern se les passa per l'engonal, i un excés de lleis acaba servint només, com deia Romanones, d'arma contra els adversaris polítics.

Podrien fer les sessions els caps de setmana, i la resta de la setmana treballar a la seva empresa com fan a Suïssa. El diputat ha d'estar en contacte amb les necessitats dels administrats del seu districte, i no unes hores al dia assegut al parlament esperant l'ordre sobre què ha de votar per part del seu cap de files.

Canviar el concepte de llistes de partits pel de diputat del districte crea molta més seguretat per al mateix diputat, no tan sols envers el propi partit, sinó també contra el *lawfare* espanyol. Per un jutge no serà el mateix destituir un diputat que serà substituït immediatament pel següent de la llista del partit com fer-ho contra un diputat que representa una comarca sencera.

Malgrat que els partits catalans en campanya electoral pretenen explicar que la seva llista representa tots els territoris, això queda desvirtuat pel fet que al cap de la legislatura es produeixen moltes substitucions, i això destrueix completament tota la representativitat territorial.

Cap diputat cobrarà de l'administració directament, ni dietes,

ni xofers ni cap compensació. La política ha de ser voluntària. En tot cas cobraran de l'empresa on treballin, i serà l'administració qui compensi a l'empresa els temps d'absència en horari laboral.

Amb la representació territorial dels diputats començaria una batalla contra la corrupció política espanyola, que després hauria de continuar en altres àmbits no menys difícils.